

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

725.091

Szerző: (cs.)

Cím: *Kultura a hágymányoson*Forrás: *A Nép*

Bsp.

(Hely)

1921 VII 22

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Hely

Idő

"1921"

Személy

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfővárosi háziomda 1920

— **Kultura a Lágymányoson.** A Lágymányos Budapestnek az a része, amelyet még fel kell fedezni. A csendes Buda egyik legbájosabb területe, amely félig az Alföldre, félig elvesztett bérceinkre emlékeztet. Pár évvel ezelőtt még lakatlan terület, éjszakai utonállók kedvelt tanyája ma — nagyváros, amely szédületes gyorsasággal nő és fejlődik. Vannak már palotái, üzletei, kávéházai, fürdője, klubjai, pompás esti korzója a Ménesi-úton — csak kulturájában maradt egy kicsit hátra és mi, budaiak röstelkedve valljuk, hogy az ugynevezett kulturát a Lágymányoson mindössze két mozgó képviseli. Színháznak, műcsarnoknak, tudományos intézetnek errefelé nyoma sincs. Szegény lágymányosiak eleget panaszkodnak ezért, mert bizony a pesti kőszínházak messze vannak, drágák s ha egy lágymányosi család elhátározta magát ilyen esti pesti kirándulásra, fél-napját áldozza fel. A két mozgószínház tulajdonosa közül az egyik (nem írom ki a nevét, nehogy azt gondolják, reklámot akarok csinálni) gondolt tehát merészet és nagyot — két estére leszerződött Hollay Kamillát, a szépséges magyar film start és Mihályi Jenőt, az egykori pozsonyi magyar színház tenoristáját, aki mint menekült és jobbsorsra érdemes tehetség, nálunk tengeti most örömtelen életét. A művésznő szavalt, a tenorista énekelt. Magyar verseket, magyar dalokat adtak elő és azután továbbpergett a film, Istenem nem sok, ugye, de mégis meghatottan és hálával, lelkes

szereffel, ölte magához őket a kis mozgó szerény publikuma, egyszerű, csendes, tiszta szívű budai polgárok, akik önfelédten hallgatták Czuczor Gergely és Gárdonyi Géza verseit és könnyes megindulással szívták magukba a dalt, a bánatos magyar dalt az elvesztett Erdélyről, ahol azonban desz még rügyfakadás a megtépett ágon. E sorok írója csak úgy véletlenül vetődött be az előadásra, de úgy érzi, meg kell köszönnie azt a pár percet azoknak a budai társainak nevében, akik vele együtt részesei voltak a szokatlanul kedves pillanatoknak, amelyek egy filmelőadás konvencionális keretein belül is irredentát, magyar irredenta-propagandát csináltak s talán egy kis kulturával is gyarapították ezeket az egyszerű emberek, akik eddig a kis budai mozgóba is csak ritkán váltottak jegyet, s akkor se kapták többet a pénzükért a mozgóképek nyomtotta konvencionális szórakozásnál. Most többet kapott: magyar verset, magyar dalt hallott. Istenem, nem sok, de egy néhány szírvvel, néhány lélekkel megint gyarapodott a magyar sorson busak, de a magyar sorokban hívők száma, és két művészlélek végre itt is félreverte a magyarság harangját, hirdetvén a vészt, s az ellené való harcot. S ha maroknyi is a csapat, amelyet két nap alatt gyűjtöttek, övék marad a siker és az elismerés. De ha hozzáférköznénk mindazokhoz, akiknek lelkében még nem kondult meg a vészjelző harangszó, ez a maroknyi csapat gárdává, sereggé, táborrá nőné ki magát... Vajjon megteesszük-e? (cs.)